

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 58. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069337824/facsimile.pdf> (tilgået 05. december 2021)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

og hvile inat.* – Hun svarede: »Jeg har ogsaa hvilet inat, og saa sodt, som aldrig før.* – Det var da Altsammen en Drøm, tænkte jeg; og da jeg ogsaa ved nærmere Eftertanke overveiede det meget Phantastiske: Knokkelmanden, Lauras Vinger, mine Børns Nærværelse, og deslige, som havde blandet sig i disse Forestillinger, saa indsaae jeg, at det Hele var een af de mange Feber-Phantasier, som i denne Sygdom havde beskæftiget mig. Desuagtet gjentog jeg i mine Tanker med en usigelig Nydelse min Scene med Laura. »En Drøm,* tænkte jeg, »indeholder jo manges Gang den Virkelighed, som vi med vaagne Sænder forgæves søge. Lauras Forhold imod mig kan godt forklares paa denne Maade, der aldrig tilforn er falden mig ind. Jeg vil holde mig til denne Forklaring.* – Og virkelig denne Feberdrøm indgjød mig nyt Mod, og medvirkede betydeligt til den Hurtighed, hvormed jeg gjenvandt min fuldkomne Sundhed.

Ingen Tid er saa behagelig, som en Reconvalescens under lykkelige Omgivelser. Det er, ligesom om Livet, der var ifærd med at forlade os, vendte tilbage, som en Elsket efter en Forsoning, for med fordoblet Fortryllelse at lade os føle sit Værd. Under denne lykkelige Periode gjorde Laura Alt for at fordrive mig Tiden paa en behagelig Maade. Hun læste for mig, spillede paa Guitar og sang mine Yndlingsange. Hendes hele Væsen var besjælet af saamegen Glæde, saamegen Kjærlighed, at jeg velsignede den Sygdom, der bragte mig en saa lykkelig Tid.

Uagtet min Tilstand hver Dag blev bedre, var Laura ikke at bevæge til at tage Deel i mindste Adspredelse. Den eneste lille Forandring, hun undte sig selv, var den: at hun ofte mod Aften tilbragte et Par Timers Tid hos sin Tante, der boede kun to Huse fra vort, medens hun tillige besøgte sin Amme, for hvem hun bar stor Godhed.

Samme Dag jeg havde faaet min Fornufts Brug tilbage, lod jeg Vilhelm komme til mig, og bad ham gaae til Lise med en Sum Penge, som han selv maatte udtage af mine Gjemmer. Han kom snart igjen, og sagde mig, at Lise havde modtaget Pengene, men tilføjet, at hun aldeles ikke havde været i nogen Forlegenhed, da hendes Brodersøn, en Sømand, som var kommen tilbage fra en lang Reise, havde forsynet hende rigeligt med hvad hun behøvede. Det forekom mig, som han bragte mig dette Bud med en kjendelig Forlegenhed. Jeg blev bange for, at der var tilstødt mine Børn noget Ondt, som han vilde skjule for mig. Men da jeg yttrede dette for ham, svarede han: »Hvor

kan Du falde paa Sligt? Nei tvertimod, Børnene blomstre som Roser, men Moderen er meget svag. Dersom jeg forresten seer forlegen ud, som Du siger, saa er det kun en tosset Undseelse over at møde Din Kone, naar jeg kommer fra at have gaaet et saadant Ærinde for Dig.»

Saa snart jeg havde Lægens Tilladelse til at gaae ud, var min første Gang til mine Børn, der med Jubel modtog mig. Jeg fandt Lise meget svag. Hun sad mat og bleg i Sophaen, men var langt mildere, end hun pleiede. – Hun sagde: »Naar Nøden er størst, er Hjelpen nærmest. Vi kunde ikke begribe, hvor Du var bleven af. Men tre Dage efter at Du sidst var her, saa sendte Vorherre min Brodersøn Henrik, som er tredje Styrmand, og har faaret paa de lange Reiser siden han var ganske lille. – Han kom nu saa kjærligt og saa godt, og gav mig Penge og sørgede for mig paa alle Maader. Han sagde mig at Du laae syg, det havde han hørt af sin Capitain. Derpaa gjorde han igjen en lille Reise, og vi saae ham ikke i tre Uger. Men nu er han igjen vendt tilbage, og kommer her af og til om Aftenen. Han bringer mig mange rare Ting til min Vederqvægelse, og har al Omsorg for mig, hvilket kommer godt tilpas, da Madamen derinde er paa nogen Tid reist til Fyen, til sin Søster. Men Henrik er min Trøst og ogsaa Børnenes. Mod dem er han saa god. Og det er en Dreng som kunde være Præst! Han læser Guds Ord for mig, og taler for sig, som en Engel.» – Jeg takkede i mit Hjerte den velvillige, ærlige Sømand, og bad Lise om at gjøre mig bekendt med ham, hvilket hun lovede.

En Maanedstid gik saaledes hen hvori jeg vel bemærkede, at Lise blev bestandig svagere, og ofte maatte holde Sengen, men jeg formodede dog ikke nogen nær forestaaende Fare, da hun spiste og drak med Appetit, ja endog var langt muntrere og meget blidere end før. Engang sagde hun til mig: »Min Brodersøn var her iafte, og vi kom til at tale om Dig, og den megen Uret, jeg syntes, Du havde gjort mig; men saa tog han Dig ivrigt i Forsvar, og sagde, at det var mig som havde Uret imod Dig, og at han i Dit Sted ikke vilde holdt det ud. Saa forklarede han det nu for mig med saadanne deilige Ord, at man ikke skulde troe, de kunde ligge den unge Dreng paa Tungen. Jeg kan vel ikke saa ganske fatte det, men ifald jeg har gjort Uret imod Dig, saa beder jeg Gud og Dig om Forladelse.» – Disse Ord bevægede mig meget. Den gode Sømand havde jeg imidlertid ikke endnu kunnet træffe, thi i Almindelighed besøgte jeg Lise om Formidda-